SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA   6 MAART 1941

WAAR ZIJN DIE VIJF KAMPEERDERS?

Het avontuur van PIETJE SNUFFEL

Pietje," zei moeder Snuffel tegen haar oudste zoontje, terwijl ze de tafel afruimde, „je weet, tante Cato is vandaag jarig en vader en ik gaan er vanavond op visite."

„Mag ik mee?" vroeg Pietje blij.

„Nee, jongen, dat gaat niet; op koude avonden behoren konijnenkindertjes veilig in hun warme bedjes. Juffrouw Knip, onze buurvrouw, heeft beloofd een paar uurtjes te komen oppassen."

„Bah, dat vervelende ouwe...." begon Pietje, maar moeder zei: „Foei, dat mag je niet zeggen, buurvrouw Knip is een lieve oude dame."

„Nou ja, jullie doen altijd net of ik nog een klein kind ben; ál m'n vriendjes gaan altijd mee...." bromde Pietje. Maar een strenge blik van achter vaders krant legde hem het zwijgen op.

Moeder ruimde verder op, bracht de twee kleine zusjes naar bed en om zeven uur stuurde ze ook Pietje naar zijn kamertje. Een ogenblik later werd er gebeld en juffrouw Knip kwam binnen.

„Goeienavond, buurvrouw, goeienavond, buurman," zei ze, „hè, hè, is me dat een kou, je mag je wel dik aankleden, mens. Er kon nog wel eens een dik pak sneeuw komen vanavond. Zo, zo, zijn de kindertjes al naar bed?"

„Ja, buurvrouw, je zult 't kalm hebben en we komen niet te laat thuis, hoor!"

Al pratend knoopte moeder Snuffel nog een extra warme doek om haar hoofd, zei buurvrouw vriendelijk goeiedag en stapte gearmd met vader de voordeur uit, het donkere bos in, op weg naar tante Cato.

In 't huisje werd het heel stil. Juffrouw Knip maakte het zich gemakkelijk in vaders stoel en pakte de krant, maar het was zó stil en het was zó lekker warm en de klok zei maar steeds z'n eentonig tik-tak, tik-tak, dat juffrouw Knip er soezerig van werd. Al gauw zat ze te knikkebollen boven haar krantje, om weldra vast in slaap te vallen.

En dit was nou het ogenblik, waarop onze kleine Pietje gewacht had! Die brutale rakker dácht niet aan slapen. Hij wist heel goed, dat juffrouw Knip gauw een tukje zou doen en hij besloot om, zodra ze ingeslapen was, zich stilletjes aan te kleden en achter vader en moeder aan, lekker tóch naar tante Cato te gaan. Als hij daar eenmaal was, zouden ze hem zeker laten blijven en dan kreeg hij óók een stukje van de verjaarstaart. Hij zou hun eens tonen, dat hij geen klein kind meer was!

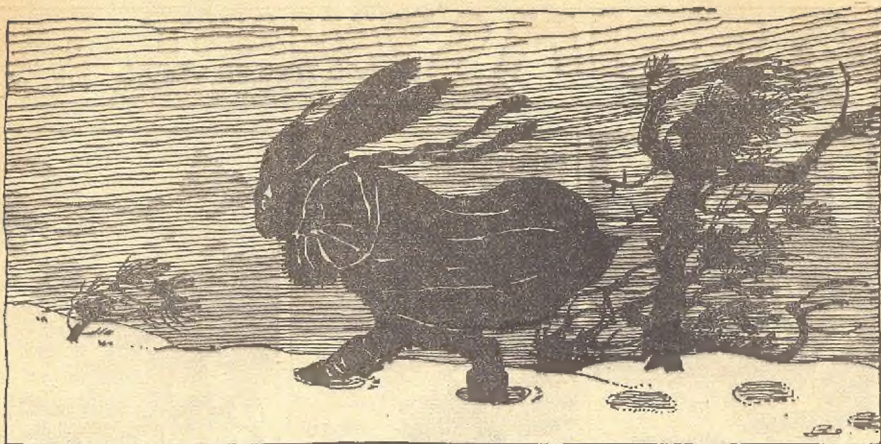
Daarom had hij heel stil gelegen, zolang hij het geritsel van de krant nog hoorde, maar toen hij in plaats daarvan een zacht gesnurk hoorde, kroop hij uit bed, kleedde zich muisstil aan, trok z'n muts over z'n oren, deed zijn lekker warme wanten aan en sloop op zijn tenen naar de huiskamer. Hij durfde bijna geen adem te halen, uit angst, dat juffrouw Knip wakker zou worden. Met voorzichtige pasjes, stap-stap-stap, wipte hij rakelings langs haar heen, om toen in een draf de gang door te rennen naar de voordeur! Het was gelukt! Juffrouw Knip was niet wakker geworden!

En onze Pietje stond buiten in het bos....

Dat viel hem niets mee! Het was een donkere nacht en een ijskoude wind blies hem tegemoet. Onwillekeurig keek hij eens om en hij dacht even aan z'n veilig warm bedje, dat hij juist verlaten had. Hij aarzelde en een ogenblik was de verleiding heel groot, om terug te gaan! Maar hij zou immers vader en moeder en iedereen eens tonen wat een flinke kerel die Pietje Snuffel was! Hij stopte z'n neus dus diep in de kraag van zijn jas en stapte moedig de duisternis en de kou in.

Overdag kende Pietje de weg op zijn duimpje, en hij draafde dus in de richting, waarin hij tante Cato's huisje wist. Maar o, wat was het toch donker. Nu eens struikelde hij over een boomwortel, dan weer liep hij de struiken in; eens schrok hij vreselijk van een akelige schreeuw. 't Was Nano, de uil, die ondanks de koude op roof uit was. Pietje

zat te rillen achter een dennetje en durfde zich een tijdlang niet te verroeren.

Eindelijk kroop hij weer te voorschijn en begon aarzelend zijn weg te vervolgen. Hij voelde iets zachts en kouds op zijn neus, toen op zijn oren, zijn rug, toen overal tegelijk: het begon te sneeuwen. Eerst heel zachtjes, maar al gauw harder en harder. De wind blies hem de vlokken in zijn ogen, in zijn neus! En in een ommezien was er van een weg niets meer te bespeuren, alles was bedekt met een wit kleed.

Het huilen stond ons Pietje nader dan het lachen. Het huis van tante Cato was nergens te vinden en toch had hij al zo lang gelopen, hij moest er eigenlijk al lang geweest zijn! Wat moest hij beginnen? Hij was zo moe, zo doodmoe. Er was maar één keus: teruggaan naar huis, langs dezelfde weg als hij gekomen was.

Eerst ging dat heel gemakkelijk. Hij volgde het spoor, dat z'n voetjes in de sneeuw gemaakt hadden, maar die sporen waren steeds moeilijker te vinden door de verse sneeuw, die er overheen gevallen was en toen hij bij het denneboompje kwam, waaronder hij zich verstopt had voor de uil, toen hielden de sporen helemaal op. Want toen hij daar op de heenweg gelopen had, had er nog geen sneeuw gelegen. Wat nu? Pietje wist helemaal niet meer, aan welke kant z'n huisje wel moest liggen. Daar zat nu onze flinke kerel: de tranen stroomden langs z'n wangen, nooit had hij zó naar vader en moeder verlangd. O, hij wist niet, dat een konijntje zich zó alleen kon voelen....

Onderwijl zaten vader en moeder, van niets wetend, bij tante Cato. Jarige tante Cato was de gastvrouw; ze aten en dronken en hadden het o zo gezellig. Maar om tien uur zei vader:

„Kom, moeder, we moeten langzamerhand eens naar huis. Juffrouw Knip moet óók slapen."

Ze namen dus afscheid van tante Cato en van de andere gasten en gingen op weg.

„Nou, nou, er is me een pak sneeuw gevallen," zei vader. „Maar goed, dat we Pietje thuis hebben gelaten. Geef me een poot, vrouw, dan loop je gemakkelijker."

Vader konijn was een oud en ervaren konijn; hij wist de weg wel, sneeuw of geen sneeuw. En na stevig doorgestapt te hebben, kwamen ze al gauw bij hun huis. Ze bedankten juffrouw Knip voor haar vriendelijke hulp; vader bracht haar gauw naar huis en toen maakten ze aanstalten om ook te gaan slapen. Maar wát een schrik, toen ze, in de slaapkamer komend, Pietje's bed leeg vonden! Moeder snikte 't uit en vaders snor trilde verdacht, toen hij zei: „Vrouwtje, vrouwtje, maak je niet zo van streek, de bengel is ons zeker achterna gegaan; ik ga er direct op uit om hem te zoeken."

Snikkend liet moeder hem uit. „Wat moet die arme jongen daar buiten kijk toch eens, wat een sneeuw! Als hij maar niet ingesneeuwd is!"

„Vrouwtje, denk toch niet dadelijk het ergste! Je zult zien, ik breng hem je zo terug." En met die woorden stapte vader weer het witte bos in.

Na een eindje gelopen te hebben, begon hij te roepen: „Pie.... tje!" Maar hij kreeg geen antwoord. Weer liep hij een eindje en begon toen opnieuw te roepen: „Pie....tje! Pie....tje!" Nog geen antwoord. Zó stil was het, dat je het vallen van de zachte sneeuwvlokken kon horen.

Vader maakte weer een paar flinke stappen, zette z'n pootjes aan z'n mond en riep zo hard hij maar kon: Pie....tje! Pie.... tje! Pie...............tje!"

Doodstil luisterde hij. Nóg niets te horen.... of tóch.... hoorde hij daar heel in de verte niet iets dat leek op de roep: „Vader! Vader!"

Hij riep nog eens: „Pie....tje!" en ja hoor, nu hoorde hij duidelijk: „Vader, vaaaaader, kom dan toch bij me! Ik ben hier!"

Met grote sprongen rende vader in de richting van het geluid en o, wat was hij blij, toen hij zijn zoontje gezond en wel terugvond. Hij zei maar niet te veel over dat weglopen en ook moeder bromde niet, toen ze thuiskwamen. Daarvoor was ze veel te blij en ze begreep ook wel, dat Pietje dit geen tweede keer zou proberen.

Pietje werd met twee warme kruiken in zijn bedje gestopt en wat was hij tevreden, toen hij daar goed en wel weer in lag!

Laat het nu buiten maar sneeuwen, dacht hij, ik ben fijn thuis bij vader en moeder! En daar blijf ik voortaan ook bij.

En het duurde niet lang of de hele familie sliep als een roos.

R. K.-M.

PRINS VALIANT
RIDDER ZONDER VREES
DOOR HAROLD R. FOSTER

RÉSUMÉ. DANK ZIJ EEN GOEDGESLAAGDE LIST, LUKT HET VALIANT ALLE BUIT DER PLUNDERAARS WEER TE BEMACHTIGEN.

VALIANT LIET ZIJN STRIJDMAKKERS HALT MAKEN IN DE KLEINE ENGTE VANWAAR ZIJ

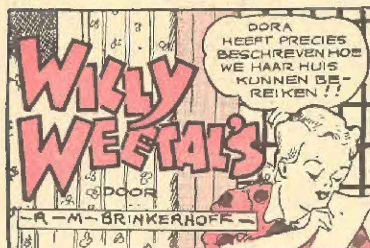
. . . ALLES IN DE STEEK LIETEN EN IN HET GEBERGTE VLUCHTTEN, WAAR ZE SPOORLOOS VERDWENEN.

VALIANT'S MAKKERS WAREN OPGETOGEN EINDELIJK HADDEN ZE 'T GROOTSTE GEDEELTE VAN HUN GESTOLEN EIGENDOMMEN TERUG, MAAR . . .

. . . DE GELUKKIGSTE VAN ALLEN WAS PRINS VALIANT ZELF DIE GLIMLACHEND DE VREUGDEKRETEN AANHOORDE OM NOG DIEZELFDE DAG AFSCHEID TE NEMEN VAN ZIJN MANNEN EN, NA VOLBRACHTE TAAK, TERUG TE KEREN NAAR HET PALEIS ZIJNS VADERS.

WILLY WEETAL'S
DOOR
-A-M-BRINKERHOFF-
DORA HEEFT PRECIES BESCHREVEN HOE WE HAAR HUIS KUNNEN BEREIKEN!!

EERST NEMEN WE 'N BUS TOT AAN T EINDPUNT EN DAN WEER DE BUS!
ZO'N DAGJE BUITEN KAN BEST AARDIG ZIJN!

O-OH- WAT 'N LANGE RIT!!
BIJ HET EINDPUNT, MOETEN WE ZEVEN BLOKKEN TE VOET NAAR DE VEERPONT.

HET OVERZETTEN NEEMT EEN HALF UUR IN BESLAG. DAARNA HEBBEN WE'N TAXI NODIG!
TWEE ASJEBLIEFT
DE VOLGENDE PONT VERTREKT EERST BINNEN EEN UURTJE!

VEER PONT
NU TIEN HUIZENBLOKKEN IN DIE RICHTING. DAAR KUNNEN WE'N TAXI NEMEN EN DE TREIN HALEN.
NAAR

EEN VIJFTIG, ASJEBLIEFT!!
HAHA, HIER KUNNEN WE DE TREIN NEMEN. EN DAN EEN TAXI NAAR DORA'S HUIS!!

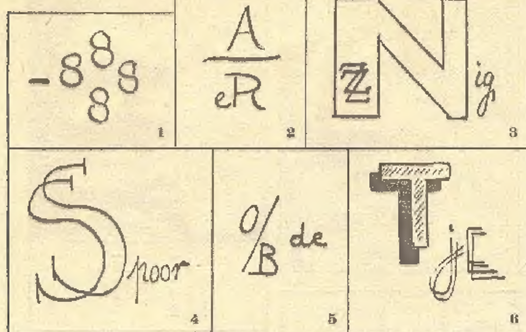

DE REIS DUURDE ZO LANG. HET IS AL TWAALF UUR DOOR!
HALLO BENJE D'R
LATEN WE GAUW NAAR BINNEN GAAN. IK VIND HET REUZE FIJN DAT JULLIE D'R ZIJN!

WACHT EENS EVEN. ALS WE DE LAATSTE TREIN NOG WILLEN HALEN, MOETEN WE ONMIDDELLIJK WEER OPSTAPPEN.
WE ZIJN ER PAS, MAMS!

ZE GINGEN TERUG PER TAXI TREIN TAXI PONT EN BUS
WILLY STEEK JE HAND OP EN HERHAAL: ZO LANG IK LEEF, ZAL HET NIET MEER IN MIJN KERSEPIT OPKOMEN NOG 'N DAGJE NAAR BUITEN TE WILLEN!!!

BONT ALLERLEI

REBUSJES

Oplossingen vorig nummer

CIRKELRAADSEL

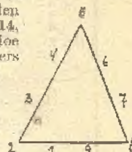
1. Pauw. 2. Inkt. 3. Made. 4. Zerk. 5. Auto. 6. Elba. 7. Boek. 8. Tien. 9. Hond. 10. Iris. 11. Bode. 12. Vrek. 13. Klei. 14. Nest. 15. Pond. 16. Turf. Beurtelings de eerste en laatste letters te zamen: Wie zoekt, die vindt.

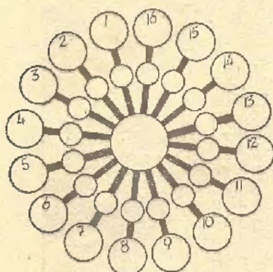
TEKEN JE MEE?

DRIEHOEKSPUZZELTJE

De getallen van 1 tot 9 zijn gerangschikt rondom deze driehoek en wel zo, dat de som der drie zijden elk afzonderlijk 14, 20 en 26 geeft. Hoe moet je die cijfers nu rangschikken, om aan elke zijde van de driehoek precies 20 als uitkomst te krijgen?

CIRKELRAADSEL

Vul in deze figuur woordjes van 5 letters in, die alle de middelste letter gemeen hebben.

Van 1 naar 9: Als de ..... intreedt, kunnen we schaatsenrijden.

Van 2 naar 10: Maakt de slager en eten wij op de boterham.

Van 3 naar 11: De rand van een boterham.

Van 4 naar 12: Ik heb geen honger, maar.....

Van 5 naar 13: Voorste gedeelte van het bovenlichaam.

Van 6 naar 14: Adellijk heer.

Van 7 naar 15: Naait moeder mede.

Van 8 naar 16: Het is een prachtig kommetje, jammer dat er een ..... in is.

1. Welke bekende plaats in Nederland bevat de naam van een dier, van een voertuig en van een boom?
2. Wat heeft maar één voet?
3. Aan welke kant van de kerk groeien de meeste bomen?

							76
							77
							78
33	33	33	33	33	33	33	

EEN LASTIGE OPGAVE

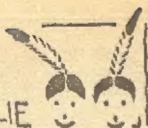
Hoe zou je de cijfers van 1 tot en met 21 in de hokjes plaatsen, zodat je zevenmaal het getal 33 tot uitkomst krijgt (verticaal) en horizontaal de drie getallen 76, 77 en 78?

Het is niet zo makkelijk, hoor, maar jullie vinden het toch wel. Anders kijk je volgende week maar, hoe dat kan.

WIE TEKENT ER MEE? **EEN SLAGSCHIP**

ONS KNUTSELCLUBJE · WIG EN WAM HELPEN JULLIE

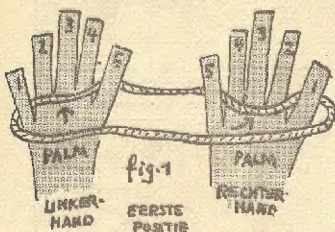

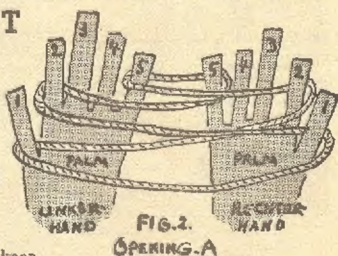

KUNSTJE MET TOUWEN

EEN APACHENDEUR

Zoals we vorige keer beloofden, gaan we nu beginnen met een aardig kunstje, dat voor het eerst in September 1904 in Amerika werd vertoond door 't Apachenmeisje Lena Smith uit Jicarilla, in Nieuw-Mexico.

Eerst een kleine vooroefening, die jullie goed uit het hoofd moeten leren, voor het geval dat we later nog eens een kunstje van datzelfde soort uitleggen. Dan is het niet nodig telkens weer met dezelfde greep te beginnen, maar dan schrijven we gewoon: begin met positie A. Dan weten jullie precies hoe je de touwen alvast op je vingers moet opzetten.

Dus eerst leren we, wat positie A betekent.

Je maakt een flinke lus door de twee uiteinden van het ca. anderhalve meter lange touw aan elkaar te knopen. Die lus leg je nu a c h t e r duim en pink van je linkerhand en ook achter duim en pink van je rechterhand. De drie middelste vingers van elke hand blijven dus buiten de lus. Zie fig. 1. Dat is wat men noemt: de eerste positie.

Span de touwen nu flink strak. In fig. 1 zie je op de palm van elke hand een klein pijltje staan, daar waar de lus achter duim en pink doorloopt. Let nu op. Je steekt de wijsvinger van de linkerhand achter die lus van de rechterhand, dus daar waar het pijltje wijst. Van onder naar boven. De wijsvinger van je rechterhand steek je daarentegen achter de lus van de linkerhand. En je trekt alles strak aan (fig. 2).

Wat heb je nu?

Een lus om de beide duimen, een lus om beide wijsvingers en een lus om de beide pinken. Alleen om middel- en ringvingers van elke hand loopt geen touw. Dat is wat men noemt: positie A. Als we dus later, bij een of ander kunstje, beginnen met te zeggen: 1. positie A, dan weten jullie wat dat betekent, nl. dat je alvast moet beginnen de touwen op te zetten zoals fig. 1 en 2 aangeven. Dat voorkomt voortdurende herhaling en 't is overigens in de praktijk veel makkelijker dan je denkt als je de hele beschrijving leest.

Volgende week gaan we door met de andere bewerkingen.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

LAAT DE MOED NIET ZAKKEN!

